

PAVILIONUL NR. 6 - NUVELE

– A.P. CEHOV

Editura MondoRo – www.grammar.ro

OPERĂ DE ARTĂ

Sașa Smirnov, unicul fiu la părinți, intră timid în cabinetul doctorului Coșlecov, ținând la subsuoară ceva învelit în gazete.

— A, d-ta drăguță! îl întâmpină doctorul. Ei cum ne mai simțim? Ce veste aduci?

— Multe complimente de la mamaia, Ivan Nicolaevici, și vă mulțumesc foarte mult... Eu sunt unicul ei fiu și dumneavoastră mi-ați salvat viața!... nu știm cum să vă mulțumim...

— Lasă tinere! îl întrerupse doctorul, făcând o mutră acră de atâtea mulțumiri. Am făcut ce ar fi făcut și altul în locul meu.

— Știți că eu sunt fiu unic și noi suntem oameni săraci și nu vă putem plăti și... ne e tare rușine încât vă rugăm foarte mult să primiți în semn de mulțumire, uitați, asta... e din bronz vechi... o operă de artă...

— De prisos!... N-ar fi fost nevoie!...

— Vă rog să nu ne refuzați... e de bronz vechi... Ne-a rămas de la tata care făcea comerț cu bronzuri vechi...

Sașa sfârși de despachetat obiectul și-l puse triumfător pe masă. Era un candelabru și înfățișa un grup: două femei în costumul Evei și într-o poziție pentru a cărei descriere îmi lipsește îndrăzneala. Figurile zâmbeau cochet și făceau impresia că dacă nu le-ar fi reținut obligația de-a susține candelabru ar fi sărit jos și s-ar fi apucat de cine știe ce fapte la care nu e cuviincios să se gândească cititorul.

Doctorul rămase gânditor scărpinându-se încet după ureche și privind candelabru.

— Într-adevăr, admirabilă lucrare, băngui el. Dar... cum să zic. Prea e decoltată!

— Cum adică?

— Vezi că... e cam compromițătoare.

— Ce curios înțelegeți arta!... Nu vedeți câtă frumusețe și eleganță?!...

— Înțeleg eu astea, dragă, îl întrerupse doctorul, dar vezi că eu sunt om cu familie, și la mine vin cocoane, copii...

— Vai, doctore, fiți mai presus de prejudecățile acestea ale mulțimii!... Refuzul d-voastră ne-ar amări adânc pe mamaia și pe mine... eu sunt fiu unic și mi-ați salvat viața!... Singurul lucru de care îmi pare rău e că nu aveți pereche la candelabru acesta.

— Mulțumesc, dragă, sunt foarte mișcat... În sfârșit... lasă-l aici...

— Perfect! se bucură Sașa. Aici i-ar fi locul, lângă vasele astea. La revedere, doctore!

După plecarea lui Sașa doctorul se uită lung la candelabru, se scărpină după ureche și se gândi:

„Un lucru admirabil, fără îndoială... Să-l arunc, e păcat... Să-l țin aici nu se poate... Cui să-l dăruiesc oare?...”

După multă chibzuință își aduse aminte de prietenul său, avocatul Uhov.

Bună idee hotărî doctorul. „Ca prieten nu vrea să primească bani pentru serviciile ce mi-a făcut, încât am să-i duc drăcoaițele astea. E neînșurat și cam ușuratic”.

Se îmbracă îndată, luă candelabru și pomi la avocatul Uhov...

— Bună ziua prietene... Ce mai faci?... Am venit să-ți mulțumesc pentru toate serviciile tale. Și ți-am adus un lucrușor strașnic... Are să-ți placă!...

Cum a văzut lucrușorul avocatul a fost apucat de un entuziasm de nedescris.

— Ce frumusețe! Cum le-a dat în gând așa ceva! Unde ai găsit minunea asta!
După ce își descărcă entuziasmul, avocatul se uită speriat spre ușă și zise:
— Dragă, ia-ți lucrșorul înapoi... Nu-l primesc...
— De ce? se sperie doctorul.
— Pentru că... la mine vine mama, vin clienți... și de servitori mi-e rușine...
— A, nu se poate!... E o lucrare de artă!... Câtă mișcare, ce expresie!... Mă ofensezi!...
Și doctorul o șterse repede din casa prietenului mulțumit că scăpase de cadou.

Avocatul începu să se uite cu de-amănuntul la candelabru și să-și bată capul și el cu întrebarea: cum să scape de el.

Un obiect admirabil... Să-l arunc mi-e milă, să-l țin, nu e cuviincios... Am să-l duc astă seară să-l dăruiesc actorului Șașchin... Azi e ziua lui...

Zis și făcut. Seara împachetă frumos candelabru și-l duse actorului. Toată seara odaia acestuia fu luată cu asalt de prieteni care dădeau năvală să vadă cadoul; tot timpul se auzea zgomot de veselie de parcă ar fi fost înăuntru o herghelie de cai, iar când bătea vreo actriță la ușă, glasul lui Șașchin răspundea:

— Nu se poate dragă, că sunt dezbrăcat!

După reprezentație însă începu să se vaite:

— Ce să fac cu porcăria asta? Eu stau într-o casă de oameni cinstiți! Nu-i o fotografie s-o bagi într-un sertar!

— Vinde-o, îl sfătui frizerul teatrului. Aici aproape stă o bătrână care cumpără bronzuri vechi... O cheamă Smirnov...

Peste vreo două zile medicul ședea în odaia sa de lucru și, cu capul rezemat în mână, se gândea la acid boric. Deodată, se deschise ușa și intră Sașa Smirnov, ca adus de vânt.

— Doctore, închipuiește-ți ce bucurie!... Spre norocul dumatile am izbutit să găsim pereche la candelabrul de deunăzi!... Mamaia e atât de fericită!... Eu sunt fiu unic și d-ta mi-ai salvat viața.

Și termurând de recunoștință și de bucurie, Sașa puse candelabrul pe masă.

Doctorul deschise gura să spuie ceva dar nu spuse nimic: i se paralizase limba.

#

CONDUCTORUL
PROCURORUL SUB STRAJĂ
BĂTRÂNEȚE!
DINCOLO DE ȚINTĂ
FIICA ALBIONULUI
MOARTEA FUNCȚIONARULUI
LOGODNICUL ȘI TATĂL
O DRAMĂ
PAVILIONUL NR. 6
VORBĂ LUNGĂ
PRIMEJDIA - *Povestirea unui cărăuș*
PRĂDĂTORII#